

[Arbejdsministeren.] den ene side, mobilitetsfremmende forholdsregler i forhold til arbejdskraften på den anden side er begge dele ting, der skal til for at fremkalde den gensidige tilpasning mellem arbejdskraft og arbejdsmuligheder, som er opgaven for den lovgivning, vi her beskæftiger os med at lægge rammerne for.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) syntes, det var beskedent, at kun 14 arbejdsløshedskasser har indrettet sig efter lovgivningen om deltidsbeskæftigelse og forsikring af deltidsbeskæftigede. Det er muligt; jeg synes, det har været en god start. Der er sat en ny norm med den lovgivning, vi gennemførte i foråret, og jeg er ikke i tvivl om, at den kommer til at virke, og at det også kommer til at gå forholdsvis hurtigt.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) spurgte også om, hvordan det gik med regionaliseringen, altså nedbringelsen af antallet af arbejdsformidlingskontorer fra 27 til 14. Jeg kan derom sige, at den samlede plan for disse ting er under tilrettelæggelse i samarbejde med personaleforeningerne på de pågældende områder og med sigte på at fremme og fremskynde regionaliseringen.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) spurgte endvidere om, hvordan det går med nedlæggelsen af overtallige småkontorer. Der har jeg måske ikke de helt store resultater at komme med i øjeblikket. Jeg har for et par måneder siden på arbejdsløshedskassernes årsmøde, og jeg har også over for arbejdsdirektoratet præciseret, at nu skal der gang i disse sager. De store besparelser opnås måske ikke ved nedlæggelsen af disse kontorer, men derfor skal man ikke opretholde dem alligevel, når der ikke er alverdens brug for dem. Nedlæggelsen muliggør en koncentration, en rationalisering af indsatsen, og det er bl. a. det, som det foreliggende lovforslag tilsigter at vi går videre med.

Erling Dinesen: Jeg vil godt gøre et par bemærkninger til det, arbejdsministeren sagde her sidst om den manglende mobilitet, som har sin pris. Jeg vil da gerne understrege, at vi vel aldrig i dette samfunds historie har haft så stor en bevægelighed på arbejdsmarkedet, som vi har i øjeblikket. Vi oplever, hvordan arbejdere og andre rejser fra Slagelse, Korsør, Præstø, Vordingborg ind

til arbejde i hovedstadsområdet, og noget tilsvarende sker i andre dele af landet. Vi har altså i høj grad mobilitet på arbejdsmarkedet, og havde det ikke været tilfældet, havde vi heller ikke kunnet komme ned på de ledighedsprocenter, som der i visse perioder har været tale om.

Arbejdsministeren sagde i et svar til hr. Robert Christensen, at vi har en egnsudviklingspolitik, og det er jeg enig i, men vi mangler alligevel — og det er jeg enig med hr. Robert Christensen i — en virkelig lokaliseringspolitik, og det er der i høj grad behov for. Det er noget, som vi må tage op og få gjort noget ved.

Så var det jo ganske mærkeligt at høre arbejdsministerens begrundelse for den forringelse, der er tale om vedrørende visse dele af de mobilitetsfremmende ydelser. Vi fik tre motiveringer eller forklaringer. Der skulle være en arbejdsmæssig begrundelse for støtte. Se, det kan der meget vel være i alle de tilfælde, hvor en arbejder og en arbejdsgiver selv træffer aftale om, at arbejderen skal starte i en ny by. Det kan være den rigtige arbejdsgiver, og det kan være den rigtige mand på jobbet, men her siger man: nej, det er ikke — det var det næste synspunkt, som kom ind i billedet — forsvarligt ud fra en rent arbejdsmarkedsmæssig begrundelse. Ja men hvorfor i himlens navn, når det betyder så lidt økonomisk, ikke også i sådanne situationer tage de menneskelige hensyn ind i billedet? Det ville dog være rimeligt og naturligt. Det er altså et rent principspørgsmål for ministeren; det er ikke noget økonomisk forbundet med det af betydning.

Og så den sidste forklaring, den var jo næsten til Klods Hans eller Svikmøllen, eller hvad de nu hedder: Dansk Arbejdsgiverforening og LO er enige om denne indstilling, som arbejdsministeren altså har afvist, fordi de har så meget andet at slås om. Er det ikke herligt? Det er altså helt usaglige hovedorganisationer, vi har på det danske arbejdsmarked, som kun kommer med en sådan enig indstilling, fordi de har så meget andet at slås om. Ærlig talt, hr. arbejdsminister, det kan man vist ikke byde folkettinget som en forklaring. I alle tilfælde er jeg sikker på, at hovedorganisationerne, som arbejdsministeren jo gerne skulle have et fornuftigt